

Statsministeren (Poul Schlüter):

I et samråd i Folketingets Retsudvalg den 14. marts 1989 udtalte jeg følgende:

»Beslutningen om at foretage en nedprioritering af familiesammenføringssagerne blev truffet af den tidligere justitsminister. Der foreligger ikke nogen regeringsbeslutning om at ændre prioriteringen. Sagen har ikke været på dagsordenen i et ministermøde eller f.eks. koordinationsudvalgsmøde. Men regeringen var naturligvis bekendt med justitsministerens beslutning, på samme måde som Retsudvalget var bekendt med justitsministerens beslutning, og på samme måde som befolkningen i øvrigt var bekendt med justitsministerens beslutning.«

Jeg kan henvise til s. 2 i mit manuskript, som jeg efterfølgende sendte til Retsudvalget. Under folketingsdebatten den 25. april 1989 udtalte jeg mig på linje hermed.

Retsudvalget blev bekendt med justitsministerens beslutning om nedprioritering ved et samråd den 27. september 1988. Her udtalte justitsministeren bl.a.:

»Direktoratet for Udlændinge må på linje med andre myndigheder i den offentlige forvaltning i disse tider foretage en prioritering også af familiesammenføringssagerne. Dette sker for at sikre, at de sager, hvor der er det største behov, og som måske endda er af hastende karakter, også er dem, der behandles først . . .«

Nogle dage efter samrådet oversendte Justitsministeriet ministerens talepunkter til Statsministeriet. Jeg blev således bekendt med sagen næsten på samme tid og på samme måde som Retsudvalget.

Justitsministerens udtalelser i samrådet kunne ikke forurolige mig – næppe heller andre. Jeg har personlig ikke haft viden om eller fantasi til at forestille mig, at det var muligt, at der i Justitsministeriet – med kendskab til, at familiesammenføring principielt er et retskrav – kunne blive tale om at administrere prioriteringerne på en sådan måde, at ombudsmanden senere kunne anfægte lovmæssigheden eller i øvrigt finde anledning til stærk kritik.

Jeg benytter anledningen til at oplyse, at jeg ikke har kendt eksistensen af den under afhøringen i går omhandlede redegørelse fra Justitsministeriet til ombudsmanden, før jeg læste ombudsmandens beretning i marts 1989. TV-Avisens overskrift i går og visse avisers i dag om, at jeg vidste, at justitsministeren var på juridisk uholdbar grund, er grundløs.

Under folketingsdebatten den 25. april 1989 har jeg bl.a. udtalt (Folketingstidende 1988-89, sp. 8993), »at når der rettes kritik mod en forvaltning, så er det ministeren og dermed den samlede regering, som bærer det retlige ansvar . . .«.

Her må jeg gøre opmærksom på forskellen mellem at bære et ansvar og at ifalde et ansvar. Mine udtalelser går på den principielle mulighed af en ansvarsreaktion; derimod ifalder man først ansvar, hvis handlingen eller en medvirken til den afføder en ansvarsreaktion. For at en minister kan ifalde et ansvar, forudsættes ifølge ministeransvarlighedsloven forsæt eller grov uagtsomhed. Jeg henviser herom til Alf Ross: »Dansk Statsforfatningsret I«, 3. udgave, s. 446, redigeret af Ole Espersen.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne lige sige, at det er med min accept, at statsministeren har talt ud over 2 minutter.

Torben Lund (S):

Jeg vil gerne begynde med at sige statsministeren tak for svaret, men det var jo ikke noget særlig indholdsrigt svar i forhold til det, statsministeren tidligere har udtalt. Det, jeg har bedt om i spørgsmålet, er, om statsministeren vil uddybe, hvad statsministeren har ment med, at man var bekendt med beslutningen om nedprioritering, og det vil jeg gerne stadig væk bede statsministeren om at give nogle uddybende kommentarer til.

Det er jo således, at den tidligere justitsminister i et interview i TV 2 den 31. marts 1989 udtalte det på den måde, at regeringen stod bag beslutningen om nedprioritering, og derfor kunne det være interessant at høre statsministerens kommentarer til det. Er det det, der ligger i »bekendt med«?

Det overrasker mig, at statsministeren først har hørt om sagen samtidig med Retsudvalget den 27. september 1988, og jeg vil gerne spørge konkret, om sagen ikke blev omtalt på regeringens flygtningeudvalgsmøde den 2. august 1988.

Endvidere vil jeg gerne uddybende have en besvarelse af, om det er korrekt, at der i efteråret er tilgået Statsministeriet en kontakt fra Justitsministeriets departementschef gennem Statsministeriets departementschef om sagen,